

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 16 2020, nummers 364 – 384 vrijdag 24 april 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Waterwet.....	9
Ambtenarenrecht.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	11
Bijstand	12
Bestuursrecht overig	12
APV	12
AVG	14
Noodverordening	16
Wegenverkeerswet	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Unieburgers	19
Richtlijnen en verordeningen	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 364

MK CBB, 21-04-2020, 19/494

Kamer van Koophandel, verweerster.

Awb 8:6 lid 1

Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak (hierna: Bevoegdheidsregeling) 4

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Uitvoeringswet AVG (hierna: Uitvoeringswet)

BVOEGDHEID. AVG. Het CBB is onbevoegd om kennis te nemen van besluiten op grond van de AVG. Naar de letter brengt artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling met zich dat tegen een besluit van de Kamer van Koophandel op grond van de AVG beroep zou kunnen worden ingesteld bij het College. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Uitvoeringswet leidt het College echter af dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest.

Besluit waarbij verweerster heeft beslist op het bezwaar van appellant tegen het besluit van verweerster van 21 december 2018 op grond van artikel 15 van de AVG.

1. Het College moet allereerst ambtshalve beoordelen of het bevoegd is om van het beroep kennis te nemen. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is.

2. Ingevolge artikel 8:6, eerste lid, van de Awb kan het beroep worden ingesteld bij de rechtbank, tenzij een andere bestuursrechter bevoegd is ingevolge hoofdstuk 2 van de bij de Awb behorende Bevoegdheidsregeling dan wel ingevolge een ander wettelijk voorschrift. De AVG is niet opgenomen in de Bevoegdheidsregeling. Dat geldt ook voor de Uitvoeringswet. Ingevolge artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling kan tegen een besluit van de Kamer van Koophandel beroep worden ingesteld bij het College, met uitzondering van besluiten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) en besluiten ten aanzien van een persoon met betrekking tot diens in artikel 3 van de Ambtenarenwet 2017 bedoelde hoedanigheid. Naar de letter brengt deze bepaling met zich dat tegen een besluit van de Kamer van Koophandel op grond van de AVG beroep zou kunnen worden ingesteld bij het College. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Uitvoeringswet leidt het College echter af dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest. De memorie van toelichting (Tweede Kamer, vergaderjaar 2017-2018, 34939, nr. 3., blz. 24-25) bevat onder meer de volgende passage: [...]

Uit deze passages blijkt dat de wetgever voor besluiten op grond van de AVG heeft gekozen voor het algemene stelsel van bestuursrechtelijke rechtsbescherming, waarin het beroep wordt ingesteld bij de rechtbank met de mogelijkheid van hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling). Het College houdt het er daarom voor dat bij de Uitvoeringswet is verzuimd artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling aan te passen in die zin dat ook besluiten van de Kamer van Koophandel (en de Sociaal-Economische Raad) op grond van de AVG van de rechtsmacht (in eerste en enige aanleg) van het College worden uitgezonderd. Het aannemen van een dergelijke uitzondering sluit ook aan bij de keuze die de wetgever heeft gemaakt voor besluiten van de Kamer van Koophandel op grond van de Wob en ten aanzien van personen met betrekking tot hun hoedanigheid als bedoeld in artikel 3 (meer specifiek: artikel 3, aanhef en onder a)

van de Ambtenarenwet 2017. Daarmee wordt immers bereikt dat voor eenzelfde soort besluit altijd dezelfde rechtsgang geldt, ongeacht welk bestuursorgaan het besluit heeft genomen. Ook om reden van wetssystematiek ligt het daarom in de rede ervan uit te gaan dat de wetgever heeft verzuimd artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling aldus aan te passen.

3. Het College zal zich onbevoegd verklaren en het beroep doorsturen aan de bevoegde rechtbank, de rechtbank Rotterdam. Tegen de uitspraak van de rechtbank kan vervolgens hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling. [...]

[ECLI:NL:CBB:2020:297](#)

Zie ook de uitspraak van het CBb van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:CBB:2020:298](#).

Onder het kopje "AVG" (JnB2020, 379) is ook een samenvatting van deze uitspraak opgenomen.

JnB2020, 365

MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-04-2020 (publ. 22-04-2020), UTR 18/4657 en UTR 19/2196

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerder.

Awb 1:2

Woningwet 19, 57 lid 1 aanhef en onder a

BELANGHEBBENDE. Besluiten tot afwijzing van saneringssubsidies. Eiseres i.c. is een stichting die tot doel heeft om te bevorderen dat toegelaten instellingen, zoals omschreven in artikel 19 van de Woningwet, geld kunnen lenen tegen zo laag mogelijke kosten om hun activiteiten op het gebied van het wonen te kunnen realiseren, waarbij de financiële belangen van de deelnemers, het Rijk en de gemeenten in acht worden genomen. Zowel de Stichting Humanitas Huisvesting (hierna: SHH) als de Woningstichting Geertruidenberg (hierna: WSG) waren op het moment dat de primaire besluiten werden genomen toegelaten instellingen en namen deel aan eiseres. Contractueel was tussen eiseres en deze twee instellingen vastgelegd dat eiseres borg zou staan voor hun financiële verplichtingen aan derden. Eiseres kan niet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste en derde lid, van de Awb bij de besluiten waarbij de saneringssubsidies van SHH en WSG zijn afgewezen.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1565](#)

JnB2020, 366

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-04-2020 (publ. 23-04-2020), BRE 20/4951 VV

burgemeester van Tilburg, verweerder.

Awb 8:75a

Opiumwet 13

PROCESKOSTEN. CORONA. Sluiting woning voor de duur van zes maanden op grond van artikel 13b van de Opiumwet. I.c. heeft verzoeker zijn verzoek om

voorlopige voorziening ingetrokken, omdat verweerder in de brief van 23 maart 2020 heeft toegezegd dat met effectuering van het bestreden besluit zal worden gewacht. Daarbij heeft verweerder verwezen naar de coronacrisis, als gevolg waarvan sluitingen van woningen voor onbepaalde tijd (door verweerder) zijn uitgesteld. Onder deze omstandigheden kan niet anders worden geconcludeerd, dan dat is tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb. Daarbij wordt meegewogen dat het verzoek is ingediend eind februari 2020, dus vóór de kabinetsmaatregelen tegen corona. Verzoeker had hiervan toen nog geen wetenschap. De voorzieningenrechter ziet dan ook aanleiding om verweerder te veroordelen in de door verzoeker gemaakte proceskosten.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:1886](https://ecli.nl/RBZWB:2020:1886)

JnB2020, 367

ABRS, 22-04-2020, 201906533/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: RDW).

Awb 6:22, 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de rechtbank het beroep van [appellant] ongegrond verklaard en het bestreden besluit op bezwaar in stand gelaten, zonder daarbij toepassing te geven aan artikel 6:22 van de Awb. Voor een proceskostenvergoeding bestaat in het geval van [appellant] in beginsel dus geen aanleiding. De uitspraak van de CRvB van 24 september 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:3123](https://ecli.nl/CRVB:2014:3123) waar [appellant] zich op beroept biedt geen grond voor een ander oordeel. Dat de rechtbank aanleiding heeft gezien het onderzoek na de zitting te heropenen en het dossier nadien is aangevuld, maakt nog niet dat het besluit ondeugdelijk gemotiveerd is.

[ECLI:NL:RVS:2020:1130](https://ecli.nl/RVS:2020:1130)

JnB2020, 368

MK ABRs, 22-04-2020, 201905156/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Veere, appellant.

Awb 8:104

Gemeentewet 160 lid 1 aanhef en onder f, 168 lid 1

HOGER BEROEP. Op grond van artikel 160, eerste lid, aanhef en onder f, van de Gemeentewet is voor een rechtsgeldig besluit van het college tot het instellen van hoger beroep de instemming van het voltallige college vereist, tenzij het college een of meer van zijn leden op grond van artikel 168, eerste lid, van de Gemeentewet daartoe heeft gemachtigd. Vaststaat dat het college bij het besluit de indiening van het incidenteel-hogerberoepschrift heeft bekrachtigd en dat er tot die datum geen besluit van het college was tot het instellen van incidenteel hoger beroep. De bekrachtiging na het verstrijken van de termijn maakt niet dat het incidenteel hoger beroep alsnog rechtsgeldig is. Verwijzing naar de uitspraak van 10 augustus 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR4590](https://ecli.nl/RVS:2011:BR4590). In de omstandigheid dat het in die uitspraak om een hoger beroep ging en in dit geval

om een incidenteel hoger beroep wordt geen aanleiding gezien voor een ander oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2020:1104](https://ecli.nl/RVS:2020:1104)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 369

MK ABRS, 22-04-2020, 201905121/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dronten, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) 7, 37

WABO. Omgevingsvergunning voor het bouwkundig aanpassen van hoogspanningsmasten. Effecten op korte en lange termijn (Europese voorzorgbeginsel). In dit geval behoeft het college, gelet op het voorzorgsbeginsel en de beoordeling van de effecten, niet aannemelijk te maken dat met de vergunningverlening geen gezondheidsklachten gepaard zullen gaan. Geen schending van artikel 8 EVRM en artikelen 7 en 37 van het EU-Handvest.

[...] omgevingsvergunning verleend aan TenneT TSO B.V. voor het bouwkundig aanpassen van de hoogspanningsmasten [...]

[...] Om effecten op korte termijn te voorkomen wordt, op grond van de laagste blootstelling waarbij effecten kunnen optreden, een referentieniveau van 100 μ T gehanteerd. Dit is het door de Europese Unie aanbevolen niveau voor magnetische veldsterkte, welke waarde ook in Nederland wordt gehanteerd. In Nederland wordt volgens het achtergrondrapport leefomgevingskwaliteit de advieswaarde van 100 μ T op maaiveldniveau nergens overschreden, ook niet direct onder bovengrondse hoogspanningsverbindingen.

2.4. Met betrekking tot de effecten op lange termijn is op rijksniveau beleid ontwikkeld. Dit beleid is gebaseerd op het Europese voorzorgsbeginsel.

Bij brief van de toenmalige staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (hierna: VROM) van 3 oktober 2005, kenmerk SAS/2005183118, nadien bevestigd en verduidelijkt in een brief van de toenmalige minister van VROM van 4 november 2008, kenmerk DGM\2008105664 (www.rijksoverheid.nl), is een advies aan gemeenten en provincies gezonden met betrekking tot de aanwezigheid van hoogspanningsverbindingen in de nabijheid van gevoelige bestemmingen in verband met gezondheidsrisico's (hierna: het magneetveldvoorzorgsbeleid). Het advies houdt in om bij de vaststelling van streek- en bestemmingsplannen en de tracés van bovengrondse hoogspanningslijnen zoveel als redelijkerwijs mogelijk is te vermijden dat nieuwe situaties ontstaan waarbij kinderen langdurig verblijven in het gebied onder

bovengrondse hoogspanningsverbindingen waarbinnen het jaargemiddelde magneetveld hoger is dan 0,4 μT (de magneetveldzone). In de brief wordt geadviseerd zo weinig mogelijk gevoelige bestemmingen zoals woningen, crèches en kinderopvangplaatsen, te situeren in de specifieke zone. Volgens de brief is de reden hiervan dat mogelijk een statistisch significante associatie aanwezig is tussen het optreden van leukemie bij kinderen en de magnetische velden van bovengrondse hoogspanningsverbindingen. Gebaseerd op een advies van de Gezondheidsraad van 21 februari 2008 wordt in de bijlage van de brief van 4 november 2008 het begrip "langdurig verblijf" omschreven als verblijf van minimaal 14 tot 18 uur per dag gedurende minimaal één jaar. Het begrip "gevoelige bestemming" wordt in de bijlage als woning, school, crèche en kinderopvangplaats gedefinieerd. Daarbij is toegelicht dat andere bestemmingen waar kinderen voor kortere tijd en niet dagelijks verblijven, geen gevoelige bestemmingen zijn. Op grond van het voorzorgbeginsel is er volgens de bijlage geen reden om de toepassing van het advies van de Gezondheidsraad uit te breiden naar bijvoorbeeld sportvelden, kinderspeelplaatsen en recreatiegebieden.

[...] 2.6. Anders dan [appellant] ter zitting van de Afdeling heeft gesteld behoeft het college, gelet op het voormelde voorzorgsbeginsel en de beoordeling van de effecten, niet aannemelijk te maken dat met de vergunningverlening geen gezondheidsklachten gepaard zullen gaan. De Afdeling ziet gelet op de aan het besluit ten grondslag gelegde onderzoeken en wat ter zitting van de Afdeling is besproken geen grond voor het oordeel dat het college de omgevingsvergunning niet heeft kunnen verlenen vanwege strijd met artikel 8 van het EVRM. Daarbij acht de Afdeling van belang dat in het besluit van 20 mei 2019 onderzoek is gedaan conform de daarvoor opgestelde "Handreiking voor het berekenen van de breedte van de specifieke magneetveldzone bij bovengrondse hoogspanningslijnen" van het RIVM en dat daaruit niet is gebleken dat de magneetveldzone het jaargemiddelde van 0,4 μT zal overschrijden. [...] Verder heeft het college van belang kunnen achten dat met de vergunde situatie geen nieuwe gevoelige bestemmingen in de magneetveldzone komen te liggen, dat de woning van [appellant] zich al in de magneetveldzone bevond en dat de magneetveldzone op het perceel van [appellant] smaller is geworden.

Daargelaten of sprake is van tenuitvoerlegging van het recht van de Unie kan het beroep van [appellant] op de artikelen 7 en 37 van het EU-Handvest evenmin leiden tot een vernietiging van het besluit van 20 mei 2019. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1118](https://ecli.nl/RVS:2020:1118)

JnB2020, 370

ABRS, 22-04-2020, 201905999/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. OMVANG AANVRAAG. De aanvrager om omgevingsvergunning kan, indien hij delen van een bouwplan buiten de aanvraag wil laten, omdat deze volgens hem vergunningvrij kunnen worden gebouwd, dat primair doen door deze delen niet in een aanvraag op te nemen.

Indien de onderdelen niettemin in de aanvraag zijn opgenomen, dient uit een oogpunt van rechtszekerheid van derden en ter bepaling van wat het oorspronkelijke hoofdgebouw is, uit de aanvraag om omgevingsvergunning onmiskenbaar te blijken voor welke onderdelen van het bouwplan wel en waarvoor geen omgevingsvergunning wordt aangevraagd en wat de oppervlakte is van het bouwplan waarvoor vergunning wordt gevraagd. Verwijzing naar ABRS 18-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:699](#), r.o. 3.1. [ECLI:NL:RVS:2020:1114](#)

JnB2020, 371

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter rechtbank Oost-Brabant, 22-04-2020, 20/1086

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. CORONA. Last onder dwangsom permanente bewoning recreatieverblijf. Dit gebruik is in strijd met het geldende bestemmingsplan. Ofschoon de coronacrisis nog niet was begonnen toen het primaire besluit werd genomen, leiden deze crisis en de afgekondigde maatregelen er wel toe dat verzoeker niet binnen korte termijn kan verhuizen naar een andere woning. Het opheffen van de schorsing op basis van de uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 april 2020 kan er toe leiden dat verzoeker zich genoodzaakt voelt het zekere voor het onzekere te nemen en de woning te verlaten om het verder verbeuren van dwangsommen en daarmee een hoge schuldenlast te voorkomen. Dat kan in deze tijd in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs niet van verzoeker worden gevergd. Schorsing van de last onder dwangsom (het primaire besluit) en het bestreden besluit tot 1 juli 2020.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:2349](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 31-03-2020 (publ. 17-04-2020), AWB/ROE 19/1562 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2020:2508](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit Milieubeheer:

- Rechtbank Noord-Nederland, 14-04-2020 (publ. 17-04-2020), LEE 19/2847 ([ECLI:NL:RBNNE:2020:1706](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 22-04-2020, 201810151/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1125](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 24-03-2020 (publ. 17-04-2020), SGR 18/4490 e.v. ([ECLI:NL:RBDHA:2020:3539](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 372

MK CRvB, 16-04-2020, 19/2023 AW

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Regeling van de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 16 december 2015, houdende regels met betrekking tot het toekennen van een eenmalige uitkering aan hen die als ambtenaar of militair ten tijde van de Japanse bezetting van Nederlands-Indië in dienst waren van het Nederlands-Indisch Gouvernement en aan wie gedurende deze periode geen dan wel onvolledig salaris is uitbetaald (Uitkeringsregeling Backpay), Stcrt. 2015, nr. 47434

AMBTENARENRECHT. UITKERINGSREGELING BACKPAY. De minister heeft de aanvraag van appellant in overeenstemming met het in de Uitkeringsregeling Backpay neergelegde beleid afgewezen. Beroep op conclusie van de staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven ([ECLI:NL:RVS:2017:3557](#)) slaagt niet.

4.2. Gelet op de achtergrond van de Uitkeringsregeling Backpay deelt de Raad niet het standpunt van appellant dat op de Nederlandse Staat in juridische zin de verplichting rust tot betaling van de tijdens de Japanse bezetting niet uitbetaalde salarissen. Dit volgt ook niet uit de hiervoor onder 1.1 vermelde volledige naam van de Uitkeringsregeling Backpay. Daarin staat immers dat het gaat om regels voor toekenning van een eenmalige uitkering en niet om regels voor uitbetaling van salarisclaims. [...]

4.4. De Raad stelt vast dat de minister de aanvraag van appellant in overeenstemming met het in de Uitkeringsregeling Backpay neergelegde beleid heeft afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de belanghebbende - de grootvader van appellant, [naam grootvader] - op 15 augustus 2015 in leven was. Uit de onder 4.3 genoemde toetsingsmaatstaf volgt dat de bestuursrechter niet kan treden in de beoordeling van de vraag of het in de Uitkeringsregeling Backpay neergelegde beleid, met inbegrip van de keuze om de peildatum op 15 augustus 2015 te stellen, redelijk is (uitspraak van de Raad van 11 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2553](#)). Er is verder geen aanleiding voor het oordeel dat de minister zijn beleid niet consistent heeft toegepast.

4.5. In wat appellant heeft aangevoerd is geen reden gelegen om daarover thans anders te oordelen. Appellant heeft betoogd dat de Raad een meer indringende toetsingsmaatstaf aan zou moeten leggen. Hij heeft in dit verband verwezen naar de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven (22 december

2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3557](#)), die vooraf is gegaan aan de uitspraken van de Raad van 1 juli 2019 over de exceptieve toetsing van algemeen verbindende voorschriften (zie o.a. [ECLI:NL:CRVB:2019:2016](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:2017](#)). Dit betoog slaagt echter niet. Zoals volgt uit 4.3 betreft de Uitkeringsregeling Backpay geen algemeen verbindend voorschrift, maar buitenwettelijk begunstigend beleid. Genoemde conclusie en de uitspraken van de Raad van 1 juli 2019 zijn in het hier voorliggende geval dan ook niet van betekenis.

4.6. De hier aan te leggen - onder 4.3 weergegeven - toetsingsmaatstaf betekent niet dat indien sprake is van een schending van fundamentele rechten, de rechter hieraan geen gevolgen zou mogen en moeten verbinden, maar van een dergelijke schending, in het bijzonder een schending van het discriminatieverbod, is in dit geval geen sprake. Het betoog van appellant, dat de weigering van de minister om appellant een eenmalige uitkering toe te kennen in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, bouwt daarnaast voort op de - blijkens 4.1 - onjuiste veronderstelling dat op de Nederlandse Staat in juridische zin de verplichting rust tot terugbetaling van de tijdens de Japanse bezetting niet uitbetaalde salarissen. Het betoog kan reeds hierom geen doel treffen. Er bestaat geen aanleiding om, zoals namens appellant is verzocht, prejudicieel advies in te winnen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

4.7. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat een belangenafweging op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb had moeten plaatsvinden.

[ECLI:NL:CRVB:2020:964](#)

JnB2020, 373

MK CRvB, 16-04-2020, 19/2646 AW

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Regeling van de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) van 16 december 2015, houdende regels met betrekking tot het toekennen van een eenmalige uitkering aan hen die als ambtenaar of militair ten tijde van de Japanse bezetting van Nederlands-Indië in dienst waren van het Nederlands-Indisch Gouvernement en aan wie gedurende deze periode geen dan wel onvolledig salaris is uitbetaald (Uitkeringsregeling Backpay), Stcrt. 2015, nr. 47434 7

AMBTENARENRECHT. UITKERINGSREGELING BACKPAY. HARDHEIDSCLAUSULE.

De minister heeft de aanvraag van appellant in overeenstemming met het in de Uitkeringsregeling Backpay neergelegde beleid heeft afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de belanghebbende - de vader van appellant - op 15 augustus 2015 in leven was. Geen schending van het discriminatieverbod. Beroep op hardheidsclausule slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2020:965](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 374

MK CRvB, 16-04-2020, 17/4020 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv).

Wajong 2:4

WAJONG. De door appellant overlegde (medische) stukken bieden voldoende aanknopingspunten om te concluderen dat in het geval van appellant sprake is van een situatie van het blijvend ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie.

Raad: 4.1.1. In een Uitvoeringsbericht van de divisie Sociaal Medische Zaken van 9 januari 2015 heeft het Uwv beleidsmatig besloten om aanvragen om een Wajong-uitkering, die zijn ingediend vóór 1 januari 2015 en waarvan de medische en arbeidskundige beoordeling is aangevangen vóór 1 januari 2015, te beoordelen aan de hand van het hoofdstuk 2 van de Wajong opgenomen arbeidsongeschiktheids criterium. Indien sprake is van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid als bedoeld in artikel 2:4 van de Wajong voorziet het beleid erin dat de betrokkene in aanmerking wordt gebracht voor een Wajong-uitkering op grond van hoofdstuk 1A van de Wajong. Zoals eerder is overwogen (zie de uitspraak van de Raad van 24 januari 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:233](#)) moet dit door het Uwv gehanteerde overgangsbeleid worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid, waarvan de aanwezigheid en de toepassing door de bestuursrechter als een gegeven wordt aanvaard. De bestuursrechter moet zich beperken tot de toets of dit beleid op consistente wijze is toegepast.

4.1.2. Vast staat dat appellant onder de doelgroep van het onder 4.1.1 genoemde overgangsbeleid valt. De Raad volgt appellant dan ook in zijn betoog dat de rechtbank ten onrechte het beoordelingskader van hoofdstuk 1A van de Wajong van toepassing heeft geacht. Beoordeeld moet worden of het Uwv zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat appellant per 27 februari 2015 (datum in geding) niet als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van artikel 2:4 van de Wajong dient te worden aangemerkt. [...]

4.3.1. Het oordeel van de rechtbank, dat het Uwv terecht heeft geweigerd om appellant een Wajong-uitkering toe te kennen, wordt niet onderschreven. De door appellant overlegde (medische) stukken bieden voldoende aanknopingspunten om te concluderen dat in het geval van appellant sprake is van een situatie van het blijvend ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie.

[ECLI:NL:CRVB:2020:959](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 375

MK CRvB, 15-04-2020, 18/4382 WW

Raad van bestuur van het Uwv.

WW

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 6

WERKLOOSHEIDSWET. DAGLOON. Het in de referteperiode opgenomen onbetaalde verlof heeft een nadelig gevolg voor het dagloon van appellante, omdat het opgebouwde bedrag aan eindejaarsuitkering daardoor niet is meegenomen. Dit is echter het gevolg van correcte toepassing van het Dagloonbesluit en in overeenstemming met de bedoeling van de besluitgever. Deze toepassing van artikel 6 van het Dagloonbesluit is niet in strijd met het uitgangspunt van de WW dat de uitkering wordt gerelateerd aan het genoten loon, noch met het loondervingsbeginsel. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is geen sprake. Beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2020:955](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 376

CRvB, 14-04-2020, 17/5028 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 17

PARTICIPATIEWET. CAUTIE. De beroepsgrond van appellante dat haar ten onrechte geen cautie is gegeven voorafgaande aan het gesprek 29 februari 2016 treft geen doel. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het bijstandverlenend orgaan niet gehouden is de betrokkene die in het kader van een bestuursrechtelijk onderzoek, gericht op de (nadere) vaststelling van het recht op bijstand, een verklaring aflegt, bescherming en waarborgen te bieden als ware hij verdachte in strafrechtelijke zin. Dat aan appellante later, naar zij heeft gesteld, ook een boete is opgelegd, kan hieraan niet afdoen nu de boete hier niet voorligt. De stelling van appellante dat zij, indien haar wel de cautie zou zijn gegeven, anders zou hebben verklaard, treft evenmin doel nu appellante op grond van artikel 17 van de PW aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling moet doen van alle feiten en omstandigheden waarvan haar redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed zijn op het recht op bijstand.

[ECLI:NL:CRVB:2020:939](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 377

MK ABRS, 22-04-2020, 201904187/1/A3

burgemeester van Ermelo.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32b, 5:39, 7:15, 8:29

Opiumwet 2, 3

Algemene Plaatselijke Verordening Gemeente Ermelo 2016 (APV) 2:74

APV. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. OPENBARE ORDE.

DRUGSHANDELAREN. Voor overtreding van het bepaalde in artikel 2:74, eerste lid, van de APV is de aanwezigheid van drugs geen voorwaarde. Deze bepaling ziet op handhaving van de openbare orde en geeft de mogelijkheid drugshandelaren weg te sturen of weg te houden.

Dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, maakt niet dat niet ook een last onder dwangsom kan worden opgelegd. Verwijzing naar ABRS 12-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4039](#).

[...] het college van burgemeester en wethouders [heeft] [appellant] onder oplegging van een dwangsom gelast om niet binnen de gemeente Ermelo op of aan de weg post te vatten of zich daar heen en weer te bewegen zich op of aan wegen in of op een voertuig te bevinden of daarmee heen en weer of rond te rijden met het kennelijke doel om middelen als bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet, of daarop gelijkende waar, al dan niet tegen betaling af te leveren, aan te bieden of te verwerven, daarbij behulpzaam te zijn of daarbij te bemiddelen (artikel 2:74 van de Algemene Plaatselijke Verordening Gemeente Ermelo 2016 (hierna: de APV)).

Bij besluit van [...] heeft de burgemeester het door [appellant] tegen het besluit van [...] gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

[...] Overtreding artikel 2:74, eerste lid, van de APV

[...] 4.3. [...] Van belang is dat voor overtreding van het bepaalde in artikel 2:74, eerste lid, van de APV, de aanwezigheid van drugs geen voorwaarde is. Deze bepaling ziet op handhaving van de openbare orde en geeft de mogelijkheid drugshandelaren weg te sturen of weg te houden. De bepaling wordt al overtreden door het 'postvatten met de kennelijke bedoeling' zoals omschreven in het artikel, zonder dat vaststaat dat de betrokkene op dat moment al drugs bij zich heeft of heeft verhandeld. Hoeveel harddrugs [appellant] precies bij zich had is daarom niet van belang. Het betoog over de verwijzing van de rechtbank naar jurisprudentie over gebruikershoeveelheden hoeft daarom niet te worden besproken. [appellant] staat bij de politie ambtshalve bekend als drugshandelaar. In samenhang met de observatie van het gedrag van [appellant] en de bij hem aanwezige persoon, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat [appellant] artikel 2:74, eerste lid, van de APV heeft overtreden. Dit wordt nog eens bevestigd door het feit dat na die observatie ook inderdaad drugs bij [appellant] en die persoon zijn aangetroffen. [...]

Evenredigheid en punitief karakter van de sanctie

4.4. Het doel van de last onder dwangsom is in dit geval het voorkomen van herhaling van de overtreding van artikel 2:74, eerste lid, van de APV. Indien [appellant] niet opnieuw de overtreding begaat, verbeurt hij ook geen dwangsom. Hij heeft dit daarom zelf in de hand. De last onder dwangsom heeft daarmee niet tot doel om [appellant] leed

toe te brengen, maar om herhaling van de overtreding te voorkomen. Anders dan [appellant] stelt, gaat het hier dan ook niet om een punitieve sanctie. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4039](#)) maakt de omstandigheid dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, niet dat niet ook een last onder dwangsom kan worden opgelegd. In artikel 5:32b, derde lid, van de Awb is bepaald dat de vast te stellen dwangsom in redelijke verhouding moet staan tot de zwaarte van het geschonden belang en tot de beoogde werking van de dwangsom. De burgemeester heeft toegelicht dat de openbare orde wordt verstoord door het rondhangen van drugshandelaren en het aanbieden van drugs op openbare plaatsen en dat dit maatschappelijke onrust met zich brengt. Met de last wil de burgemeester dit soort praktijken in de gemeente terugdringen. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat een bedrag van € 5.000,00 met een maximum van € 20.000,00 in redelijke verhouding staat tot het ermee te dienen doel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1117](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

JnB2020, 378

**Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 17-04-2020 (publ. 21-04-2020),
AWB 20/1608**

burgemeester van Harderwijk, verweerder.

Gemeentewet 125

Algemene plaatselijke verordening (APV) 2.59

APV. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. Inbewaringneming en herplaatsing hond. Verweerder heeft het besluit genomen op basis van advies deskundige. Uit dit advies blijkt dat de informatie over de bijtincidenten, de leefomgeving en de gezondheid van de hond alleen is gebaseerd op informatie die verstrekt is door verweerder. De voorzieningenrechter vindt dat het advies aan verweerder gebaseerd is op te eenzijdige informatie. Daar komt bovenop dat iedereen het recht heeft in een rechtelijke procedure een tegenonderzoek uit te laten voeren. Verweerder moet daar in de bezwaarprocedure dus ook de gelegenheid toe geven. Wijst het verzoek tot voorlopige voorziening toe en bepaalt dat verweerder [naam] aan gedragsdeskundige [deskundige] ter beschikking stelt voor een door haar uit te voeren tegenonderzoek.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:2295](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB2020, 379

MK CBB, 21-04-2020, 19/494

Kamer van Koophandel, verweerster.

Awb 8:6 lid 1

Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak (hierna: Bevoegdheidsregeling) 4

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Uitvoeringswet AVG (hierna: Uitvoeringswet)

AVG. Het CBb is onbevoegd om kennis te nemen van besluiten op grond van de AVG. Naar de letter brengt artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling met zich dat tegen een besluit van de Kamer van Koophandel op grond van de AVG beroep zou kunnen worden ingesteld bij het College. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Uitvoeringswet leidt het College echter af dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest.

Besluit waarbij verweerster heeft beslist op het bezwaar van appellant tegen het besluit van verweerster van 21 december 2018 op grond van artikel 15 van de AVG.

1. Het College moet allereerst ambtshalve beoordelen of het bevoegd is om van het beroep kennis te nemen. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is.

2. Ingevolge artikel 8:6, eerste lid, van de Awb kan het beroep worden ingesteld bij de rechtbank, tenzij een andere bestuursrechter bevoegd is ingevolge hoofdstuk 2 van de bij de Awb behorende Bevoegdheidsregeling dan wel ingevolge een ander wettelijk voorschrift. De AVG is niet opgenomen in de Bevoegdheidsregeling. Dat geldt ook voor de Uitvoeringswet. Ingevolge artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling kan tegen een besluit van de Kamer van Koophandel beroep worden ingesteld bij het College, met uitzondering van besluiten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) en besluiten ten aanzien van een persoon met betrekking tot diens in artikel 3 van de Ambtenarenwet 2017 bedoelde hoedanigheid. Naar de letter brengt deze bepaling met zich dat tegen een besluit van de Kamer van Koophandel op grond van de AVG beroep zou kunnen worden ingesteld bij het College. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Uitvoeringswet leidt het College echter af dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest. De memorie van toelichting (Tweede Kamer, vergaderjaar 2017-2018, 34939, nr. 3., blz. 24-25) bevat onder meer de volgende passage: [...]

Uit deze passages blijkt dat de wetgever voor besluiten op grond van de AVG heeft gekozen voor het algemene stelsel van bestuursrechtelijke rechtsbescherming, waarin het beroep wordt ingesteld bij de rechtbank met de mogelijkheid van hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling). Het College houdt het er daarom voor dat bij de Uitvoeringswet is verzuimd artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling aan te passen in die zin dat ook besluiten van de Kamer van Koophandel (en de Sociaal-Economische Raad) op grond van de AVG van de rechtsmacht (in eerste en enige aanleg) van het College worden uitgezonderd. Het aannemen van een dergelijke uitzondering sluit ook aan bij de keuze die de wetgever heeft gemaakt voor besluiten van de Kamer van Koophandel op grond van de Wob en ten aanzien van personen met betrekking tot hun hoedanigheid als bedoeld in artikel 3 (meer specifiek: artikel 3, aanhef en onder a) van de Ambtenarenwet 2017. Daarmee wordt immers bereikt dat voor eenzelfde soort besluit altijd dezelfde rechtsgang geldt, ongeacht welk bestuursorgaan het besluit heeft genomen. Ook om reden van wetssystematiek ligt het daarom in de rede ervan uit te

gaan dat de wetgever heeft verzuimd artikel 4 van de Bevoegdheidsregeling aldus aan te passen.

3. Het College zal zich onbevoegd verklaren en het beroep doorsturen aan de bevoegde rechtbank, de rechtbank Rotterdam. Tegen de uitspraak van de rechtbank kan vervolgens hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling. [...]

[ECLI:NL:CBB:2020:297](#)

Zie ook de uitspraak van het CbB van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:CBB:2020:298](#).

Onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 364) is ook een samenvatting van deze uitspraak opgenomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Noodverordening

JnB2020, 380

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 14-04-2020 (publ. 17-04-2020), SGR 20/2342

voorzitter van de veiligheidsregio Hollands Midden, verweerder.

Gemeentewet 176

Wet veiligheidsrisico's 39

Tweede Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Hollands Midden (Noodverordening) 2 lid 2

NOODVERORDENING. CORONA. HANDHAVING. DWANGSOM. PRIVÉ-SAUNA. De onderneming in kwestie valt onder het begrip 'sauna' uit de Noodverordening. Zoals verweerder verduidelijkt heeft in het aanvullende verweerschrift is er geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende soorten sauna's. Verder is in de 'frequently asked questions' die zijn opgesteld in opdracht van het Veiligheidsberaad ten behoeve van de 25 veiligheidsregio's van 1 april 2020 zelfs uitdrukkelijk vermeld dat ook privé sauna's onder het verbod vallen. Net als bij andere inrichtingen die gesloten dienen te blijven, is geen ondergrens opgenomen van een beperkt aantal bezoekers. Voldoende is toegelicht dat geen uitzonderingen zijn toegestaan. Voor iedereen geldt dat hij de maatregelen naleeft om het virus het hoofd te bieden. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3379](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2020, 381

MK ABRS, 22-04-2020, 201904491/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

EVRM 6

Wegenverkeerswet 1995 (WvW 1994) 130 lid 1, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 5, 6

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 62

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK RIJVAARDIGHEID. SCHORSING RIJBEWIJS. BEGINNERSREGELING REGELING MAATREGELEN RIJVAARDIGHEID EN GESCHIKTHEID 2011. De wetgever wil met de beginnersregeling aan normoverschrijdend gedrag van de beginnende, meestal jongere, bestuurder in een zo vroeg mogelijk stadium een concreet voelbare maatregel koppelen om hem zo te stimuleren zijn gedrag te verbeteren (Nota van toelichting, blz. 3 en 4; Stcrt. 2014,14 542). Deze regeling kan niet worden aangemerkt als niet geschikt voor het bereiken van de daarmee beoogde doelen van het vergroten van de verkeersveiligheid en de daarmee verband houdende stimulering van het verbeteren van het rijgedrag van de beginnende bestuurder. Evenmin gaat de maatregel verder dan ter bereiking van die doelen noodzakelijk is. Van mogelijk ingrijpende gevolgen waardoor deze regeling in concrete gevallen onevenredig zou kunnen uitwerken is niet gebleken. Ook in dit geval is daarvan geen sprake.
[ECLI:NL:RVS:2020:1120](https://ecli.nl/RVS:2020:1120)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 382

MK ABRS, 22-04-2020, 201904529/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

EU Handvest 4

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. De omstandigheid dat een vreemdeling minderjarige kinderen heeft maakt niet zonder meer dat hij ook bijzonder kwetsbaar is.

De staatssecretaris moet bij bijzonder kwetsbare statushouders, in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, nader motiveren waarom zij bij terugkeer naar Hongarije niet, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria. Omdat deze motivering ontbreekt, heeft de staatssecretaris onzorgvuldig onderzocht of de vreemdelingen een reëel risico lopen op een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

Inleiding

1. De vreemdeling heeft twee minderjarige kinderen, geboren op [geboortedatum] 2014 en [geboortedatum] 2017. De staatssecretaris heeft de asielaanvraag van de vreemdeling niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij en haar twee minderjarige kinderen in Hongarije al een verblijfsvergunning asiel hebben gekregen.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling bij terugkeer naar Hongarije geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. [...]

Terugkeer bijzonder kwetsbare statushouders

6. Zoals volgt uit de uitspraak van 15 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2385](#), heeft de Afdeling uit het arrest Ibrahim afgeleid dat het Hof benadrukt dat de drempel voor een beroep op artikel 4 van het EU Handvest - dat gelijkstaat aan artikel 3 van het EVRM - onverminderd hoog blijft. De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een "toestand van zeer verregaande materiële deprivatie", waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden menonwaardig zouden worden.

6.1. Uit de uitspraak van 15 juli 2019 volgt verder dat bijzondere kwetsbaarheid van individuele statushouders ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim [[ECLI:EU:C:2019:219](#)] (punten 86, 88 en 93 van dat arrest).

6.2. De staatssecretaris heeft ter zitting terecht betoogd dat de omstandigheid dat een vreemdeling minderjarige kinderen heeft niet zonder meer maakt dat hij ook bijzonder kwetsbaar is. De staatssecretaris heeft het oordeel van de rechtbank dat de vreemdeling als bijzonder kwetsbaar in de zin van de arresten Popov [[ECLI:CE:ECHR:2012:0119JUD003947207](#)] en Tarakhel [[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)] moet worden aangemerkt, in hoger beroep echter niet bestreden. Het eerst in zijn nadere stuk aangevoerde betoog dat bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de arresten Popov en Tarakhel iets anders betekent dan in het arrest Ibrahim, omdat eerst genoemde arresten niet gaan over de positie als statushouder, volgt de Afdeling niet. In al die arresten wordt immers het criterium 'bijzondere kwetsbaarheid' gebruikt. [...] Nu de staatssecretaris in hoger beroep de bijzondere kwetsbaarheid niet heeft bestreden gaat de Afdeling dan ook uit van de bijzondere kwetsbaarheid van de vreemdeling. Aan de beoordeling van de vraag of de vreemdeling ook daadwerkelijk bijzonder kwetsbaar is, komt de Afdeling niet toe.

6.3. Niet in geschil is dat de juridische positie van statushouders in Hongarije gelijk is aan die van Hongaarse staatsburgers. De rechtbank heeft echter terecht overwogen dat

een zeer wezenlijk verschil bestaat tussen de juridische en de feitelijke situatie. Uit de door partijen aangehaalde rapporten volgt, zoals de staatssecretaris ter zitting heeft erkend, dat met name de feitelijke positie van statushouders in Hongarije moeilijk is. De opvang voor statushouders is beperkt tot dertig dagen. Uit de aangehaalde rapporten kan, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, worden afgeleid dat statushouders die uit opvangcentra komen in de praktijk extreme moeilijkheden ondervinden om toegang tot huisvesting te krijgen. De vreemdeling is hierbij volledig op zichzelf aangewezen. De rechtbank heeft daarnaast terecht bij haar oordeel betrokken dat er voor statushouders problemen zijn om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen. Administratieve belemmeringen beperken de toegang hiertoe. Uit de rapporten volgt verder dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, ook de toegang tot onderwijs voor de kinderen van statushouders, gelet op de groeiende xenofobie, moeizaam is en dat statushouders extreme moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg in Hongarije. Tot slot heeft de rechtbank terecht overwogen dat de autoriteiten niet welwillend zijn gebleken statushouders te helpen. Er is, anders dan de staatssecretaris betoogt, niet alleen sprake van harde retoriek. Uit de rapporten volgt dat de Hongaarse autoriteiten statushouders actief tegenwerken. Verder kan betwijfeld worden of maatschappelijke organisaties door onder meer de "Stop Soros-wetten" in staat zijn statushouders daadwerkelijk te steunen. De staatssecretaris heeft deze twijfel niet weggenomen door zich, onder verwijzing naar het Country Report: Hungary, 2018 Update, van Asylum Information Database, op het standpunt te stellen dat er maatschappelijke organisaties zijn. Hieruit volgt dat een statushouder in Hongarije zich in de praktijk alleen met grote moeite zal kunnen staande houden en zijn rechten zal kunnen effectueren.

6.4. Gezien de hiervoor beschreven omstandigheden moet de staatssecretaris in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, in dit geval nader motiveren waarom de vreemdeling bij terugkeer naar Hongarije niet, door haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar eigen wil en keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria (vergelijk de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2019). Omdat deze motivering in het besluit van 8 november 2018 ontbreekt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris onzorgvuldig heeft onderzocht of de vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

[ECLI:NL:RVS:2020:1087](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 383

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 20-04-2020, AWB 18/6541 en AWB 19/6625

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

UNIEBURGERS. Artikel 20 van het VWEU en het arrest Chavez-Vilchez. Beleidswijziging WBV 2018/4. Verweerder heeft terecht getoetst aan het beleid zoals dat gold ten tijde van de besluitvorming.

Artikel 20 van het VWEU en het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)]

De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft getoetst aan het beleid zoals dat gold ten tijde van de besluitvorming. Dat is namelijk het algemeen bestuursrechtelijk uitgangspunt. Weliswaar gelden in het vreemdelingenrecht afwijkende regels voor reguliere verblijfsaanvragen, maar de aanvraag om afgifte van een verblijfsdocument EU/EER is geen reguliere verblijfsaanvraag. Dat verweerder terecht heeft getoetst aan het beleid zoals dat gold ten tijde van de besluitvorming volgt ook uit de declaratoire aard van het gevraagde verblijfsrecht. Deze declaratoire aard maakt namelijk dat verweerder in zijn beleid geen voorwaarden kan stellen waaraan voldaan moet zijn om voor dit verblijfsrecht in aanmerking te komen. Verweerder is ook niet bevoegd om begunstigend beleid te voeren. Verweerder wijst er in dit kader terecht op dat, wanneer hij ten onrechte een verblijfsdocument op deze grond aan een vreemdeling afgeeft, op een later moment alsnog kan worden vastgesteld dat die vreemdeling dit verblijfsrecht nooit heeft gehad. Deze zittingsplaats komt daarmee dus tot een andere conclusie dan de zittingsplaats Amsterdam [[ECLI:NL:RBDHA:2019:11870](#)]. De beroepsgrond slaagt niet. [...] Gelet op de beperkte tijd die eiser gedurende het leven van zijn kinderen fysiek in hun nabijheid heeft doorgebracht en gelet op het ontbreken van enige objectieve onderbouwing van de gestelde zorg- en/of opvoedingstaken, de gestelde contactmomenten en de gestelde afhankelijkheidsrelatie, stelt verweerder zich dan ook terecht op het standpunt dat tussen eiser en zijn kinderen niet is gebleken van de in het arrest Chavez-Vilchez bedoelde afhankelijkheidsrelatie en dat eiser daarom geen rechten ontleent aan artikel 20 van het VWEU. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3686](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 384

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 21-04-2020, NL20.6494

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:81

Verordening (EU) 604/2013 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. Geen voorlopige voorziening om verstrijken overdrachtstermijn door corona-maatregelen in Dublinprocedure te voorkomen.

5. De voorzieningenrechter overweegt dat verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening heeft ingediend om te voorkomen dat hij wordt overgedragen alvorens het beroep bij de rechtbank is behandeld. Verweerder verzet zich thans niet tegen toewijzing van dit verzoek. De voorzieningenrechter vermag niet in te zien dat verweerder zich –

mede- op dit standpunt stelt om een onevenredige belasting van de rechtbanken in de toekomst te voorkomen. [...] De voorzieningenrechter merkt overigens op dat verweerder in andere procedures ook geen aanleiding ziet om vanwege de corona-maatregelen reeds genomen besluiten in te trekken of te wijzigen om zo de rechtsgevolgen te schorsen. [...] Verweerder stelt zich in die procedures steeds op het standpunt dat slechts sprake is van tijdelijke belemmeringen voor uitzetting, overdracht of terugkeer door de corona-maatregelen. Het nu instemmen met het toewijzen van het verzoek om een voorlopige voorziening is dan ook niet consistent met het standpunt in overige procedures en beoogt dus enkel de belangen van verweerder, die tegenovergesteld zijn aan de belangen van de vreemdeling, veilig te stellen.

6. De voorzieningenrechter leest in de overige motivering van verweerder de wens om – in alle Dublinzaken- de overdrachtstermijn te stuiten. De voorzieningenrechter stelt vast dat formeel door partijen hetzelfde wordt beoogd, namelijk het schorsen van de rechtsgevolgen van het bestreden besluit. Echter de strekking van het verzoek van verzoeker staat haaks op de strekking en motivering van het standpunt van verweerder om zich thans niet te verzetten tegen toewijzing. Om die reden zal de voorzieningenrechter niet aannemen dat partijen het eens zijn over toewijzing van dit verzoek.

7. De voorzieningenrechter begrijpt voorts dat verweerder het onwenselijk acht dat hij verantwoordelijk wordt voor de asielaanvraag van verzoeker indien de overdrachtstermijn verloopt. De voorzieningenrechter ziet hierin echter geen aanleiding om de gevraagde voorziening te treffen of ambtshalve een voorziening of ordemaatregel te treffen. Door de corona-pandemie zijn feitelijke overdrachten thans niet mogelijk. Dit kan tot gevolg hebben dat de overdrachtstermijn van zes maanden na totstandkoming van een claimakkoord ongebruikt verstrijkt. De Dublinverordening voorziet niet in de mogelijkheid voor lidstaten om de overdrachtstermijn te verlengen of te stuiten als ten gevolge van een pandemie de interne grenzen van de Unie zijn gesloten of grensoverschrijdend verkeer feitelijk niet kan plaatsvinden. De Dublinverordening behelst voorts dat de vreemdeling snel duidelijkheid wordt geboden over de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Ook dit uitgangspunt van de Dublinverordening verzet zich tegen toewijzing van de voorlopige voorziening zoals verweerder dit thans voorstaat.

8. De voorzieningenrechter vindt thans steun voor deze redenering in de "Mededeling van de Commissie – COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging" van 17 april 2020 (2020/ 126/02). De Commissie overweegt –onder meer- : *"Wanneer een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, verschuift de verantwoordelijkheid overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublinverordening naar de lidstaat die om de overdracht heeft verzocht. De verordening bevat geen bepaling die toestaat van deze regel af te wijken in een situatie zoals die welke als gevolg van de COVID-19-pandemie is ontstaan."*

9. De voorzieningenrechter concludeert dan ook dat het treffen van een voorlopige voorziening om –kort gezegd- te verzekeren dat de corona-crisis de feitelijke overdracht

niet belemmert in strijd is met de Dublinverordening en de strekking van de bovenstaande mededeling van de Europese Commissie.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3658](#)

[Naar inhoudsopgave](#)